

[Undervisningsministeren.]

om de bliver realiteter før flere år frem, men jeg er helt enig i, at vi skal have et sådant samlet overblik. Derimod må jeg sige — jeg ved ikke, om finansministeren ville være enig eller uenig heri, men så må jeg altså fremsætte det som mit standpunkt — at jeg ikke er sikker på, at en samlet forskningsrammebevilling er den helt rigtige vej. Jeg er ikke sikker på, at en samlet rammebevilling ikke somme tider kan blive nok så svær at få sat i vejret, selv over for rimelige opgaver, som det vil være, hvis de kommer i øvrigt anbefalet som led i en helhed, men med anmodning om en særlig bevilling. Men det er jo noget, der må drøftes senere hen i forbindelse med de almindelige overvejelser af, hvordan vi skal planlægge finansielt på forskningens område.

Jeg takker for velviljen og glæder mig til turen til Brorfelde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til udvalget angående videnskabelig forskning. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om uddannelse af lærere til folkeskolen [af Diderichsen og Inger-Lise Bech Hansen].

(Lovforslaget (nr. 72) findes i tillæg A. sp. 1567, fremsættelsen i tidenden sp. 746).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Det lovforslag om ændring i den nye læreruddannelseslov, som her præsenteres for os, angår ikke alene — som nogle måske kunne være tilbøjelig til at tro — en detalje, omend en meget vigtig detalje i loven; det

angår faktisk selve det princip og den idé bag den nye læreruddannelse, som fik enstemmig tilslutning her i tinget i sidste folketingsår.

Hr. Diderichsen argumenterer med, at han ønsker kristendomskundskaben givet samme placering, som faget havde i kommissionsbetænkningen og i det lovforslag, som af mig blev fremsat i folketinget. Det er rigtigt, at faget ligesom de andre klasselærerfag undergik visse ændringer under behandlingen i folketinget; men det er også rigtigt — hvad jeg tidligere har givet udtryk for — at jeg var enig med udvalget i, at disse ændringer betød afgjorte forbedringer af læreruddannelsen som helhed, og at ændringerne, specielt for faget kristendomskundskab, betød den ligestilling med de øvrige fag i læreruddannelsen, som der ofte fra mange sider har været udtrykt ønske om.

Uden at lægge op til en generaldebat om den nye læreruddannelse må jeg lige minde om, at baggrunden for lovforslaget om uddannelse af lærere til folkeskolen var ønsket om at begrænse det antal fag, den enkelte lærerstuderende skulle arbejde med, for at give mulighed for at give de pædagogiske fag den centrale placering i læreruddannelsen, som det må være rigtigt at give dem, og også for at give mulighed for mere arbejde med de fag, som den enkelte lærerstuderende gerne specielt vil fordybe sig i.

Under behandlingen af lovforslaget var der i udvalget almindelig tilslutning til at føre denne linje endnu videre, end lovforslaget gjorde, og det måtte nødvendigvis medføre en yderligere lettelse i arbejdet med den række fag, som alle studerende skal igennem. Denne lettelse blev så opnået ved, at omfanget af uddannelsen i de egentlige klasselærerfag blev begrænset noget, samtidig med — og det er en meget vigtig tilføjelse — at sigtet med denne del af uddannelsen i fagene dansk, regning og kristendomskundskab klart blev præciseret som pegende alene mod hovedskolen, medens undervisningen på de ældste klassetrin måtte forudsætte, at den yderligere uddannelse stort set samlede sig om linjefag. Som en naturlig følge af begrænsningen af fagenes omfang og af grunduddannelsens sigte og tillige for at modvirke en uheldig